

انواع پادشاهی

کشورهایی که دارای ویژگی‌های پادشاهی هستند، آن‌هایی هستند که در آن‌ها خانواده‌ای به نام سلطنت، هویت ملی را نمایندگی می‌کند و قدرت به طور سنتی به یکی از افراد آن، که پادشاه نامیده می‌شود و عمدتاً بر پادشاهی‌ها حکمرانی می‌کند، اختصاص داده شده است. نقش واقعی پادشاه و سایر اعضای خاندان سلطنتی از جزئی و محدود (پادشاهی مشروطه) تا کاملاً استبدادی (پادشاهی مطلقه) متغیر است. به طور سنتی و در بیشتر موارد، مقام پادشاه به ارث می‌رسد، اما پادشاهی‌های انتخابی نیز وجود دارد که در آن‌ها پادشاه انتخاب می‌شود.

پادشاهی مطلقه

یک سیستم سنتی و تاریخی که در آن پادشاه به عنوان رئیس دولت و رئیس حکومت، اختیارات نهایی حکمرانی را اعمال می‌کند. بسیاری از کشورهای اروپا در طول قرون وسطی پادشاهی‌های مطلقه بودند. نمونه‌های مدرن عمدتاً شامل کشورهای اسلامی مانند عربستان سعودی، امارات متحده عربی، عمان، برونی می‌شود.

پادشاهی مشروطه

همچنین به نام پادشاهی پارلمانی شناخته می‌شود، قدرت‌های پادشاه توسط قانون یا یک قانون اساسی رسمی محدود می‌شود، که معمولاً آن‌ها را به عنوان رئیس دولت تعیین می‌کند. بسیاری از کشورهای توسعه‌یافته مدرن، از جمله بریتانیا، نروژ، هلند، استرالیا، کانادا و ژاپن، سیستم‌های پادشاهی مشروطه هستند.

تئوکراسی یک شکل از حکومت است که در آن یک نهاد دینی منبعی است که تمام اختیارات از آن نشأت می‌گیرد. فرهنگ لغت انگلیسی آکسفورد این تعریف را دارد:

نظامی از حکومت که در آن کشیشان به نام خدا یا خدایان حکمرانی می‌کنند.
مشترک‌المنافع اسرائیل از زمان موسی تا انتخاب شاؤول به عنوان پادشاه.

شاخه سنی اسلام تصریح می‌کند که، به عنوان رئیس دولت، یک خلیفه باید توسط مسلمانان یا نمایندگان آنها انتخاب شود. پیروان اسلام شیعه، با این حال، معتقدند که یک خلیفه باید یک امام انتخاب شده توسط خدا از میان اهل بیت (خاندان خانه، نوادگان مستقیم حضرت محمد (ص)) باشد.

انواع جمهوری:

حکومت کردن با شکلی از دولت که در آن مردم، یا بخش قابل توجهی از آنها، کنترل عالی بر دولت دارند و مقامات دولتی توسط مردم انتخاب یا توسط افراد انتخابی گزینش می‌شوند. تعریف ساده‌شده و متداول از جمهوری، دولتی است که رئیس دولت آن پادشاه نیست. مونتسکیو هم دموکراسی‌ها، که در آن تمام مردم در حکمرانی سهیم هستند، و هم آریستوکراسی یا اولیگارشی، که فقط برخی از مردم حکمرانی می‌کنند، را به عنوان اشکال جمهوری در نظر گرفت.

جمهوری قانون اساسی

جمهوری‌هایی که در آنها حکومت توسط دولتی است که قدرت‌های آن توسط قانون یا قانون اساسی رسمی محدود شده و توسط رأی‌گیری در میان حداقل برخی از بخش‌های جمعیت انتخاب می‌شوند (اسپارتای باستان در زمانه خود یک جمهوری بود، هرچند اکثر ساکنان آن محروم از حق رأی بودند). جمهوری‌هایی که بخش‌هایی از جمعیت را از مشارکت محروم می‌کنند، معمولاً ادعا می‌کنند که نماینده تمام شهروندان هستند (با تعریف افراد بدون حق رأی به عنوان "غیر شهروند"). نمونه‌ها شامل ایالات متحده، آفریقای جنوبی، هند و غیره می‌شود.

جمهوری دموکراتیک

جمهوری‌هایی که اداره کشور در آنها به عنوان یک "مسئله عمومی" (لاتین: *res publica*)، نه یک دغدغه خصوصی یا مالکیت حاکمان، در نظر گرفته می‌شود و مقامات دولتی در نتیجه، به طور مستقیم یا غیرمستقیم، انتخاب یا منصوب می‌شوند - به جای ارث بری - جایی که تمام شهروندان واجد شرایط در تصمیمات محلی و ملی که بر زندگی آنها تأثیر می‌گذارد، نظر برابر دارند.

جمهوری پارلمانی

جمهوری ریاستی

